

opinió | XAVIER CRESPO I LLOBET. Alcalde de Lloret de Mar

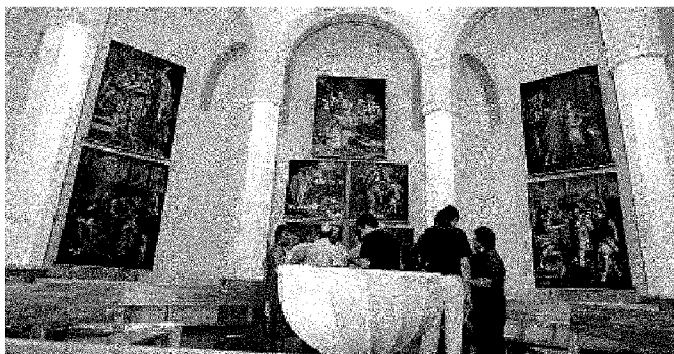
Des de que sóc alcalde de Lloret...

Tres anys enrere jo també em deia a mi mateix que «si fos alcalde de Lloret... tiraria endavant molts projectes». Les urnes van avalar la meva opció i la del meu equip i penso que puc dir que hem complert el nostre compromís

Tres anys i escaig enrere em deia a mi mateix: «si fos alcalde de Lloret... faria una nova ciutat esportiva, i posaria la primera pedra de la piscina municipal; faria més equipaments escolars; augmentaria la neteja; incrementaria els serveis sanitaris públics; crearia uns serveis socials per a les necessitats de la gent de la vila; ordenaria urbanísticament el territori de Lloret; dotaria la vila d'un teatre, una biblioteca i una ludoteca; milloraria els serveis de neteja; ampliaria els serveis del centre sociosanitari per a la gent gran; incrementaria la cooperació amb el Tercer Món; donaria més importància als aspectes turístics de la vila, entenent el nostre món turístic com una activitat econòmica que ha de treballar dotze mesos l'any, i que necessita infraestructures hoteleres de qualitat, serveis d'oci complementari, com un Casino, i nous esdeveniments i accions de comunicació que donin a conèixer la vila marinerà de Lloret».

Doncs tot això, no només m'ho vaig dir a mi mateix, sinó que ho vaig compartir amb un gran equip d'amics i professionals que també tenien ganes d'apostar per Lloret, i oferir el millor de nosaltres. Però, fins i tot vam fer unes passes més, i aquestes idees i compromisos les vam compartir amb la gent de Lloret. I van ser ells els que van triar aquests projectes i no d'altres, com podria ser la proposta d'omplir Lloret de leds. Més de 9.500 lloretencs van expressar-se a les urnes i es va convertir en l'opinió més vàlida i més sòlida que qualsevol altra que es pugui donar. 4.085 lloretencs i lloretenques ens van demanar que féssim realitat els projectes que els havíem explicat.

Des de que sóc alcalde hem complert el nostre compromís. Hem endreçat la casa, i també ens hem dedicat a planejar grans projectes. Hem canviat l'opinió d'un parlament i hem aconseguit la quarta llicència de Casino, quan tot semblava perdut. Hem portat un gran nombre d'esdeveniments esportius per dinamitzar la vila fora de temporada. Hem generat multitud d'accions de comunicació per donar a conèixer les meravelles de la nostra vila marinerà. I potser vostè, el senyor Lluís Pau ho desmentirà, però no tothom aconsegueix



Presentació de la restauració del retaule de l'església parroquial de Sant Romà. / J.S.

que Ronaldinho parli cada dia al seu web sobre la incredibilitat de les platges de Lloret, de l'elegància dels Jardins de Santa Clotilde, de la majestuositat de Sant Pere del Bosc o de la singularitat de les cúpules modernistes de l'església de Sant Romà.

D'altra banda, m'agradaria dir al senyor Lluís Pau que prenc nota de les seves idees, però no hauria estat fora de lloc, i tampoc mal rebut, si en un moment donat hagués pres la sàvia decisió de dirigir-se a mi i comentar-les. És possible que no hagi trobat el moment, és possible que sigui proper a alguna formació política de les que actualment està a l'oposició i que pensi que amb aquest escrit el nostre gruix de votants fugirà esparverat, o simplement hi ha altres motius que a continuació explico:

Em demana per què no recuperem el projecte del complex de can Xardó elaborat l'any 1993 pels arquitectes de MBM (d'on vostè forma part). S'ha plantejat per què no es va portar a terme aquest projecte? Potser perquè no es van fer uns estudis econòmics i de viabilitat en el seu moment? Potser perquè tirar-lo endavant hauria estat una imprudència? El sol cost d'aquest projecte va ascendir a la nodrida quantitat de 200 milions de les antigues pessetes de l'any 1993, que en què han quedat? En una empolsinada maqueta i totxos de folis blancs esgrogueïts que ocupen metres lineals del nostre arxiu municipal. Per què no trasllada aquesta interessant pregunta a l'alcalde que va encarregar el projecte?

Em diu que refaci els Jardins de Santa

tè forma part. En l'actualitat, can Garriga s'està restaurant i adequant com a futur Museu del Mar per la càtedra de Restauració de la Universitat Politècnica de Catalunya (UPC), amb els permisos de la Comissió Territorial de Patrimoni Cultural. L'any 1985 MBM va unificar dues cases desvirtuant i emmascarant tota la seva història amb la supressió dels cossos que sobresortien. No es va realitzar el reforç estructural en tot l'edifici, contràriament al que s'especificava en el projecte de MBM, per tant, amb el seu assessorament. Aquesta restauració va quedar totalment falsificada atès que les pintures de la casa noble (casa Garriga), tant de les parets com del sostre, es van tancar i en el seu lloc se'n van fer d'altres que no tenen res a veure amb la versió original, que —el que em sembla més greu— ningú es va dignar a documentar. Ara sí que es podran veure una part de les pintures originals, tot i que malauradament no s'han pogut recuperar íntegrament.

En el seu article em parla de moltes coses més, també de «cascades trepidants» que inevitablement em porta a recordar la cascada d'aigua que havia d'anar a la plaça Pere Torrent (obra de MBM, oi?) per refrescar-nos a l'estiu davant d'una immensitat de plaça dura. Que contents estem amb tanta frescor.

Senyor Lluís Pau, el meu equip i jo respectem l'opinió d'aquells que creuen que podríem fer les coses de forma diferent, d'aquells que preferirien que féssim de la vila la major exposició de llum i color de les terres catalanes, que emplenéssim els nostres carrers de mallets de leds, fibra i monitors de plasma, però tot i que la respectem, no l'hem de compartir. No més leds augmenten les places escolars; no més fibra i color ens dona més nombre de mossos d'esquadra; la reedició d'un Framon Street no faria aparèixer per art de màgia un teatre, una biblioteca, un casal d'avis i una nova terminal d'autobusos, i ni ajuntant tots els leds, fibra i plasmes del món serien comparables amb la voluntat d'un poble i d'un equip que ha aconseguit fer història mantenint el seu Casino. Tal com diu una persona molt popular i estimada al poble: cal viure, deixar viure i ajudar a viure. Entenc que, des del seu punt de vista, l'error més greu que he comès ha estat no contractar-lo a vostè.

També diu que busqui temps per «desmuntar el succedani d'oficina bancària, camuflada de turística, perquè deixi d'envair el pati davant el mar de can Garriga (...) Un BCIL de 1872, restaurat el 1985, protegit?» Potser, hauríem de començar per aclarir que aquesta «restauració» de 1985 va ser obra, una vegada més, de MBM del qual vos-